

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Ssk/9/2022
Identifikačné číslo spisu: 6020200015
Dátum vydania rozhodnutia: 27. júla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Michal Matulník
Funkcia: predseda senátu, sudca spravodajca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6020200015.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Martina Tisa v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): M. M. M. A., nar. XX. B. XXXX, trvale bytom K. XXX/XX, XXX XX P., právne zastúpený advokátom Mgr. Martinom Jankovičom, so sídlom Železničná 257/19, 050 01 Revúca, proti žalovanému: Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Revúcej, Priemyselná 305/9, 050 01 Revúca o preskúmanie rozhodnutia riaditeľa žalovaného č. ORPZ-RA-VO-2-016/2019-PK z 15. novembra 2019, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/4/2020-110 z 20. mája 2021, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Disciplinárnym rozkazom zástupcu riaditeľa a súčasne riaditeľa odboru poriadkovej a dopravnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Revúcej č. 3 z 11.09.2019 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) bolo žalobcovi podľa § 53 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície uložené disciplinárne opatrenie písomné pokarhanie za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorého sa dopustil tým, že ako priamy nadriadený a súčasne funkcionár zodpovedný za úsek odhaľovania, objasňovania, prejednávania priestupkov na okresnom dopravnom inšpektoráte v Revúcej, Odboru poriadkovej a dopravnej polície OR PZ v Revúcej, nevykonal riadne a včas riadenie, organizovanie a kontrolu postupu podriadených policajtov pri objasňovaní priestupkov tým spôsobom, že:

1. v konaní o priestupku vedenom pod sp. označením ORPZ-RA-OPDP61-44/2017-P v období od 02.08.2017 do 08.08.2017 v Revúcej, hoci vykonával štátnu službu, nevykonával riadne kontrolu priestupkového spisu, v dôsledku čoho po 01.08.2017, kedy uplynula lehota určená na objasňovanie priestupku, nebola žiadosť o predĺženie lehoty na objasňovanie priestupku predĺžená do priestupkového spisu a ako priamo nadriadený si priestupkový spis na tento účel nevyžiadal, o žiadosti o predĺženie lehoty na objasňovanie v jej priestupku nerozhodol a v období od 04.08.2017 do 08.08.2017 nedohliadol na to, že objasňovanie priestupku mohlo byť ukončené už dňa 04.08.2017, pričom bolo ukončené až dňa 19.09.2017,

2. v konaní o priestupku vedenom pod č. ORPZ-RA-OPDP61-50/2017-P v období 20.07.2017 do 08.08.2017 v Revúcej nevykonával riadne kontrolu priestupkového spisu, v dôsledku čoho po 20.07.2017, kedy uplynula lehota určená na objasňovanie priestupku, po tom ako mu bola žiadosť o predĺženie lehoty na objasňovanie priestupku predložená na rozhodnutie, o nej ako priamy nadriadený nerozhodol,

3. v konaní o priestupku vedenom pod sp. označením ORPZ-RA-OPDP61-51/2017-P v období od 21.07.2017 do 08.08.2017, hoci riadne vykonával štátnu službu, nevykonával kontrolu priestupkového spisu, v dôsledku čoho po dni 21.07.2017, kedy uplynula lehota určená na objasňovanie priestupku, po tom, ako mu bola žiadosť o predĺženie lehoty na objasňovanie priestupku predložená na rozhodnutie, o nej ako priamy nadriadený nerozhodol.

2. Žalobca podal voči prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. ORPZ-RA-VO-2-016/2019-PK z 15.11.2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca na Krajský súd v Banskej Bystrici správnu žalobu (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“), o ktorej krajský súd rozhodol tak, že ju podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) ako nedôvodnú zamietol.

4. Krajský súd v preskúvanom rozsudku konštatoval, že žalovaný v konaní zistil dostatočne skutkový stav veci a dospel k správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré majú oporu v obsahu priestupkových spisov, sú súladné so zásadami logického uvažovania a z ktorých je zrejma nečinnosť žalobcu, ktorý bol nadriadeným policajtom a mal povinnosť kontrolovať, organizovať a riadiť činnosť a postup podriadených policajtov na ním riadenom útvaru - okresnom dopravnom inšpektoráte OR PZ Revúca (ODI) v priestupkovom konaní tak, aby nedochádzalo k porušeniam interných riadiacich aktov (zakladajúcich povinnosti policajtov pri objasňovaní priestupkov), a tým k zbytočným priet'ahom v priestupkovom konaní. K naplneniu účelu činnosti nadriadeného vo vzťahu k predmetným trom priestupkovým veciam nedošlo. V prípade zistených nedostatkov bol žalobca voči podriadeným policajtom povinný prijať príslušné účinné opatrenia.

5. K naplneniu pojmových znakov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia, ktoré je predmetom disciplinárneho konania, a tým aj dokazovania, krajský súd uviedol, že konajúce disciplinárne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci, ktorý správne právne posúdili, nakoľko boli naplnené všetky zákonom vymedzené znaky skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom. Sporné nebolo, že nešlo o trestný čin alebo priestupok žalobcu. Z hľadiska zavinenia išlo o nedbanlivostné konanie žalobcu, ktorý opomenul vo vzťahu k predmetným trom priestupkovým prípadom svoju zákonnú organizačnú, kontrolnú a riadiacu povinnosť. Vedomá nedbanlivosť žalobcu spočívala v tom, že žalobca vedel, resp. vzhľadom na riadiacu funkciu, ktorú zastával, vedieť mal a mohol, že časovo ohraničené lehoty na objasňovanie priestupkov stanovené § 23 ods. 1 nariadenia prezidenta PZ č. 7/2002 majú tú vlastnosť, že plynú, a ich uplynutím bez odôvodneného predĺženia (ním ako príslušným nadriadeným) môže dôjsť k porušeniu interného predpisu a zbytočným priet'ahom v objasňovaní priestupkov. Za nedôvodnú vyhodnotil krajský súd

námietku žalobcu, že v spise absentuje akýkoľvek vierohodný dôkaz o tom, že žalobca bol oboznámený s nariadením č. 7/2002.

6. K námietke žalobcu, že lehota na objasnenie priestupku je limitovaná dvojročnou dobou, krajský súd uviedol, že podľa § 23 ods. 1 nariadenia č. 7/2002, má objasňovanie priestupku skončiť spravidla do jedného mesiaca. Toto ustanovenie vychádza z koncepcie § 59 ods. 2 a 4 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, podľa ktorého sú orgány oprávnené objasňovať priestupky povinné čo najskôr oznámenia vybavovať a priestupky objasňovať spravidla do jedného mesiaca. Nemožno pritom opomenúť, že pri objasňovaní priestupku sa musí zohľadniť aj to, že po ňom nasleduje štádium správneho konania o priestupku, ktoré predstavuje ťažisko rozhodovania o priestupku. Objasňovanie priestupku, ktoré zabezpečuje podklad pre začatie konania o priestupku, tak nemôže zabráť celý časový priestor dvoch rokov len pre toto predprocesné štádium. Iný interpretačný prístup by celkom poprel účel priestupkového konania, ktorým je včasné rozhodnutie o vine a sankcii za preukázateľne spáchaný priestupok. Iné než striktné vymedzenie plynutia lehoty jedného mesiaca na objasňovanie priestupku, použitím pojmu spravidla, sa preto vzťahuje len pre prípad predĺženia tejto lehoty, kedy objasňovanie priestupku logicky jeden mesiac prekročí. Bez rozhodnutia o predĺžení lehoty nadriadeným jednomesačná lehota obligatórne platí bez ďalšieho a plynutím času môže dôjsť k jej márnemu uplynutiu, pokiaľ sa objasňovanie v rámci jej plynutia neskončí. Z uvedeného pre krajský súd vyplynulo, že prekročenie jednomesačnej lehoty objasňovania priestupkov, pokiaľ navyše obsahovalo aj prvky zbytočných prietahov a absentovala žiadosť o jej predĺženie, resp. opomenutie nadriadeného - žalobcu o nej rozhodnúť, malo za následok porušenie § 23 ods. 1 nariadenia č. 7/2002 majúceho charakter internej normy záväznej pre všetkých policajtov.

7. O žiadosti o predĺženie lehoty na objasňovanie priestupku mal podľa záveru krajského súdu žalobca rozhodnúť ešte pred jej uplynutím, pretože z povahy časovo určenej doby - lehoty vyplýva, že o jej predĺžení je možné rozhodnúť len pred jej uplynutím. Márnym uplynutím poriadkovej lehoty, ktoré už nemožno zhojiť predĺžením, dochádza k porušeniu internej povinnosti policajtov a zlyhaniu činnosti ich nadriadeného (žalobcu), zodpovedného za organizovanie, riadenie a kontrolu činnosti ním riadeného útvaru OR PZ Revúca. Žalobcova námietka, že predĺženie lehoty na skončenie objasňovania priestupku je viazané výlučne na žiadosť podriadeného policajta tak naráža na kontrolnú, organizačnú a riadiacu činnosť žalobcu, ktorý bol povinný činnosť podriadených policajtov organizovať, kontrolovať a riadiť tak, že k prekročeniu lehoty stanovenej na objasnenie priestupku, bez jej predchádzajúceho predĺženia, nemohlo dôjsť.

8. Podľa krajského súdu, bolo naplnenie objektívnej stránky disciplinárneho previnenia žalobcu v konaní preukázané, žalobca opomenul v predmetných troch priestupkových veciach riadne a včas riadiť, organizovať a kontrolovať postup podriadených policajtov pri objasňovaní priestupkov, v rámci ktorého došlo k nepredĺženiu jednomesačnej lehoty na objasňovanie priestupkov a k zbytočným prietahom, k čomu by pri riadne a včas uplatnenej riadiacej, organizačnej a kontrolnej právomoci žalobcu nedošlo. Prvostupňový orgán a žalovaný zrozumiteľne vyjadrili aj príčinnú súvislosť medzi porušením povinností policajtov vykonávajúcich objasňovanie priestupkov a nečinnosťou žalobcu majúcou za následok spáchanie disciplinárneho previnenia žalobcu s tým, že disciplinárna zodpovednosť podriadených policajtov tým nebola dotknutá.

9. K druhu uloženia disciplinárneho opatrenia - písomného pokarhania, krajský súd zhrnul, že jeho uloženie nie je možné považovať za nezákonné. V rámci prieskumu napadnutého rozhodnutia správny súd preskúmaval jeho zákonnosť, pričom nebol oprávnený skúmať vhodnosť alebo účelnosť uloženého disciplinárneho opatrenia (§ 27 ods. 3 SSP) a už vôbec nie súlad s predstavami žalobcu. Správny súd nebol oprávnený o sankcii rozhodovať opätovne za žalovaného, ani ju svojvoľne prehodnocovať, nakoľko správny súd nenahrádza žalovaného a sankčná moderácia (§ 198 SSP) žalobcom navrhnutá nebola. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuloženie výčitky odôvodnil keď uviedol, že protiprávne konanie policajta bolo zistené vo viacerých priestupkových spisoch, pričom žalobca nevykonával kontroly priestupkových spisov, ktoré neboli ukončené v stanovenej lehote, a nešlo o ojedinelý prípad, čo odráža úroveň riadiacej a kontrolnej činnosti žalobcu. V danej veci sa nejednalo o menej závažné konanie, ktoré má znaky disciplinárneho previnenia, čo

neumožňovalo vec ukončiť podľa § 54 zákona č. 73/1988 Zb. Nesúhlas žalobcu s hodnotením veci žalovaným nemá za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

10. Námietku žalobcu, že nemal vedomosť o predmete konania a informáciu o pokračovaní v konaní po zrušení predchádzajúceho disciplinárneho rozkazu, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Z pôvodného prvostupňového rozhodnutia z 20.10.2017 a potvrdzujúceho rozhodnutia žalovaného zo 17.04.2018, ktoré boli zrušené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/75/2018 z 18.10.2018 už bolo žalobcovi zrejmé, že konanie sa vedie o označenom nesplnení povinností nadriadeného a nesplnení povinností policajta, t. zn. žalobca bol pred vydaním disciplinárneho rozkazu oboznámený o skutkových okolnostiach a právnej kvalifikácii disciplinárneho previnenia, ktoré sa mu kladie za vinu, v rozsahu dostatočnom na to, aby sa mohol v konaní účinne brániť, čo žalobca svojimi úkonmi počas konania využil.

11. Listom prvostupňového orgánu zo 04.07.2019 - „Žiadosť o vyjadrenie žalobcu...“, ktorý mal súčasne charakter oznámenia o pokračovaní v konaní, bolo žalobcovi umožnené uplatniť jeho právo na ním zvolenú procesnú obranu, t. j. nebolo mu zamedzené v práve účinne sa brániť. Pokiaľ by žalobca nemal vedomosť o predmete konania, nebol by spôsobilý v rámci zvolenej procesnej obrany sformulovať vyjadrenie z 15.07.2019 (ani predchádzajúce vyjadrenia), ktorého obsah nepripúšťa iný záver než ten, že mu bol predmet konania dobre známy. Týmto vyjadrením sa žalobca práve v intenciách predmetu konania bránil, pričom nezrozumiteľnosť predmetu konania nenamietal. Namietané pochybenie v postupe pred vydaním prvostupňového a napadnutého rozhodnutia tak nebolo spôsobilé negatívne zasiahnuť do práva žalobcu na procesnú obranu. Navyše zúženie okruhu priestupkových prípadov, ktoré sa veci týkali, na tri, bolo obsahom listu prvostupňového orgánu zo 04.07.2019, z ktorého bolo zrejmé, že sa od žalobcu požaduje písomné vyjadrenie v disciplinárnom konaní v zmysle uvedených ustanovení zákona len vo vzťahu k trom tam označeným priestupkovým veciam.

12. Námietka žalobcu, že mu nie je zrejmé, čo sa stalo s vedením disciplinárneho konania za ďalšie čiastkové skutky, je podľa krajského súdu legitímna otázka k priebehu konania o jeho disciplinárnom previnení, nakoľko aj tieto ďalšie skutky, ktoré v poslednom rozhodnutí chýbajú, boli predmetom predchádzajúceho konania. Nie je však dôvodnou žalobnou námietkou, nakoľko chýbajúca informácia pre žalobcu o „osude“ konania v inej jeho časti nemá potenciál zasiahnuť do jeho subjektívnych práv pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia, ktoré sa tejto časti nijako netýka (§ 3, § 6, § 177 ods. 1, § 178 ods. 1 SSP). Pokiaľ žalobca namietal nečinnosť prvostupňového orgánu tým, že o tejto časti pôvodne začatého disciplinárneho konania v danom rozsahu nerozhodol, mohol tak urobiť samostatne podanou správnu žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy v súlade s § 242 a nasl. SSP, ak sa tento stav natoľko dotýkal jeho práv.

13. Výrok prvostupňového rozhodnutia obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 241 ods. 2 zákona č. 73/1988 Z. z. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sa nadbytočne opieralo o nesplnenie povinnosti žalobcu podľa § 49 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré nebolo súčasťou výroku. Táto nezrovnalosť odôvodnenia rozhodnutia, ktorá bola v podstate len súčasťou argumentácie žalobcu, však nespôsobuje jeho nezrozumiteľnosť, a preto nie je chybou, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia ako celku. Pokiaľ sa uvedený postup prvostupňového orgánu dotýkal subjektívnych práv žalobcu, v žalobe neuviedol, akým konkrétnym spôsobom (vzhľadom na výsledok konania plynúci z výroku disciplinárneho rozkazu, uložené disciplinárne opatrenie a pod.) ho negatívne zasiahol do tej miery, aby mu správny súd poskytol právnu ochranu zrušením napadnutého rozhodnutia.

14. K námietke žalobcu, že mu nie je zrejmé, z akej účinnosti znenia zákona č. 73/1998 Z. z. konajúce orgány vychádzali, keďže disciplinárne konanie trvalo od 23.08.2017 a v priebehu konania bol tento zákon štyrikrát novelizovaný, krajský súd uviedol, že prvostupňový orgán a žalovaný posudzovali právne povinnosti žalobcu v zmysle zákona a interného nariadenia v znení platnom a účinnom v čase, keď povinnosti mali byť splnené, pričom ich znenia v rozhodnutiach citovali, t. zn. niet rozumných pochybností o tom, aké ustanovenia zákona a interného predpisu žalobca porušil. Pokiaľ žalobca nenamietal a nepreukázal, že boli použité neprávne ustanovenia, resp. ustanovenia v nesprávnom

znení, nie je žiadny dôvod sa týmito námietkami zaoberať, nakoľko by išlo len o hypotetickú možnosť, ktorá by však nemala žiadny priamy dopad na subjektívne práva a chránené záujmy žalobcu, ochrana ktorých je účelom konania pred správnym súdom.

15. Žalobca ďalej namieta, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, konkrétne vyjadrenia policajtov, ktoré mu neboli zaslané, aj napriek tomu, že sa o tieto dôkazy žalovaný v rozhodnutí opieral. Krajský súd uviedol, že zákon č. 73/1988 Zb. neobsahuje ustanovenia, ktoré by obsahovo zodpovedali povinnostiam správnych orgánov podľa § 3 ods. 2, § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (Správny poriadok) dať účastníkom konania možnosť pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k ich podkladom a k spôsobu ich zistenia, pričom v súlade s § 247a zákona č. 73/1988 Z. z. sa na konanie podľa tohto zákona Správny poriadok nevzťahuje (okrem výkonu rozhodnutia, o ktoré zjavne nejde). Navyše vyjadrenia policajtov (vzhľadom na ich obsah) do konania nevnesli žiadne nové informácie, ktoré by žalobcovi predtým neboli známe, čo žalobca ani netvrdil. Dňa 24.04.2019 žalobca nahliadol do spisu, takže všetky predtým obstarané podklady rozhodnutia mu boli známe. K jeho námietke konania v rozpore s § 233 ods. 2 zákona č. 73/1988 Z. z., ktorá nebola konkretizovaná, možno len všeobecne uviesť, že s konaním podľa zákona si v žiadnom prípade nemožno zamieňať konanie v neprospech žalobcu.

16. K námietke žalobcu o nevykonaní vylúčeného M. P. B., krajský súd poukázal, že zákon č. 73/1988 Z. z. neobsahuje ustanovenia, z ktorých by vyplývala fyzickým a právnickým osobám povinnosť vypovedať ako svedok v disciplinárnom konaní o disciplinárnom previnení policajta, ani povinnosť, aby uviedli svoju výpoveď alebo vyjadrenie pravdivo a nestranné. Zákon rovnako neumožňuje orgánom s disciplinárnou právomocou predvolať alebo inak zabezpečiť inú fyzickú osobu (teda ani bývalého policajta) v disciplinárnom konaní ani na účel podania výpovede alebo vyjadrenia, nakoľko zákon takéto oprávnenie nadriadenému s disciplinárnou právomocou neustanovil. Zákon č. 73/1998 Z. z. neobsahuje ustanovenie zodpovedajúce § 33 ods. 1 Správneho poriadku zakladajúce právo účastníka konania klásť na ústnom pojednávaní svedkom otázky ani možnosť viesť ústne pojednávanie, ako to upravuje § 21 Správneho poriadku. Ustanovenie § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. vymedzuje dôkazy, svedeckú výpoveď ako dôkaz ani len exemplifikatívne nepomenúva. Hovorí síce o výpovedi, vyjadrení osôb vrátane účastníkov konania, avšak nehovorí nič o tom, ako ich ma konajúci orgán s chýbajúcou právomocou zabezpečiť. Pokiaľ zákon v disciplinárnom konaní o disciplinárnom previnení policajta predvolanie svedka a vypočutie svedka, resp. zabezpečenie nestrannej výpovede alebo vyjadrenia osoby neumožňuje (už vôbec nie za prítomnosti žalobcu), nemožno žalovanému, ktorý v disciplinárnom konaní reprezentoval orgán štátnej moci, vyčítať, že M. B. nevypočul. Obchádzanie nedostatku právomoci (predvolaním alebo iným zabezpečením výpovede alebo vyjadrenia M. B.) by v konečnom dôsledku diskvalifikovalo taký dôkaz ako získaný nezákonne. Dokumentuje to § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

17. K námietke žalobcu o nedôslednej aplikácii § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., krajský súd poukázal na skutočnosť, že prvostupňové a napadnuté rozhodnutia boli vydané potom, čo predchádzajúce rozhodnutia prvostupňového orgánu a žalovaného o uložení disciplinárneho opatrenia žalobcovi boli zrušené správnym súdom pre nepreskúmateľnosť. Prvostupňový orgán a žalovaný pri vydaní preskúmaných rozhodnutí odstránili nedostatky predchádzajúcich rozhodnutí vydaním odôvodnených rozhodnutí, pričom odôvodnenie má zrozumiteľnú výpovednú hodnotu vo vzťahu k všetkým otázkam týkajúcim sa disciplinárneho previnenia žalobcu a uloženého disciplinárneho opatrenia. Námietka žalobcu tak nie je dôvodná. Prihliadnutie na tento zákonom určený okruh skutočností sa má prejaviť práve vo výslednej podobe uloženého disciplinárneho opatrenia vo výroku rozhodnutia, čo sa v danom prípade zjavne prejavilo, keďže bolo uložené disciplinárne opatrenie písomného pokarhania, ktoré je z okruhu možných disciplinárnych opatrení najmiernejšie a žalobcu zasiahlo na jeho právach minimálne.

18. K námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutí pre nedostatok dôvodov, krajský súd uviedol, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, na základe ktorých skutočností

rozhodol a tiež z akých dôkazov boli rozhodné skutočnosti zistené. Dôkazy vyhodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti. V odôvodnení rozhodnutia uviedol tiež, ako boli zistené skutočnosti právne posúdené a tiež, ako sa vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu. To, že žalobca nesúhlasí s hodnotením dôkazov tak, ako to urobil žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán, nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia.

19. Žalobca v podanej žalobe ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané neoprávnenou osobou, resp. zaujatou osobou M. Q. O., ktorý sa osobne zúčastňoval na predmetnom disciplinárnom konaní v inej pozícii, ako predseda poradnej komisie riaditeľa OR PZ Revúca, a teda mohol mať objektívne záujem na disciplinárnom potrestaní žalobcu aj v tomto postavení, čím sa stal zaujatým. O námietke zaujatosti žalobcu v uvedenom zmysle doposiaľ nikto nerozhodol samostatne vydaným rozhodnutím. Krajský súd k tejto námietke žalobcu uviedol, že žiadne ustanovenie citovaného zákona nevyklučuje nadriadeného policajta z jeho disciplinárneho oprávnenia voči podriadenému policajtovi, preto nebol dôvod rozhodovať o žalobcovej námietke zaujatosti, a preto nemohli byť dôvodné ani žalobcove námietky týkajúce sa nadbytočne vydaných rozhodnutí o nevyklúčení členov poradnej komisie riaditeľa OR PZ Revúca (táto nadbytočnosť však nespôsobila nezákonnosť napadnutého rozhodnutia). Vecnú právomoc prvostupňového orgánu vymedzuje ustanovenie § 232 zákona č. 73/1998 Z. z. Na konanie podľa zákona č. 73/1998 Z. z. sa Správny poriadok nepoužije, t. zn. nebol použiteľný § 9 a nasl. Správneho poriadku, týkajúci sa vylúčenia zamestnancov alebo členov správneho orgánu. Do úvahy neprichádzalo ani analogické uplatnenie § 31 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého môže byť vylúčený sudca, prísediaci, prokurátor, policajt atď., z dôvodu, že zákon č. 73/1998 Z. z. je právnym predpisom upravujúcim štátnu službu príslušníkov PZ a právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru. Nejde teda o právny predpis výlučne alebo najmä sankčného charakteru.

20. Krajský súd poukázal na špecifickú povahu subjektov disciplinárneho konania podľa zákona č. 73/1998 Z. z., v takomto osobitnom prípade správneho deliktu nemožno uplatňovať všetky pravidlá bežné pre iné sankčné konania postihujúce fyzické alebo právnické osoby, resp. analógiu s trestným právom a to ani podľa § 195 písm. c) a d) SSP. Z uvedeného dôvodu zákon č. 73/1998 Z. z. neobsahuje ustanovenia o vylúčení nadriadených s disciplinárnu právomocou z disciplinárneho konania, pričom ani žalobca pri svojich všeobecne formulovaných žalobných námietkach neoznačil, porušenia akého ustanovenia zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu sa mal žalovaný v tejto súvislosti dopustiť.

21. Krajský súd sa ďalej vyjadril k všeobecne formulovaným námietkam žalobcu, pričom uviedol, že bez vyjadrenia jasného súvisu týchto námietok so zákonnosťou napadnutého rozhodnutia, nie sú tieto námietky ničím iným len vyjadrením vlastného názoru, resp. všeobecného nesúhlasu s hodnotením žalovaného. Vyjadrenie nesúhlasu, resp. tvrdenia bez špecifikácie právneho významu jednotlivých námietok vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy nemôže zakladať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Všeobecne uplatnené námietky v rámci žalobných bodov správnej žaloby neumožňujú správne súdu uskutočniť prieskum zákonnosti, pretože práve rozsahom a dôvodmi žaloby je súd pri prieskume vedený a súčasne aj limitovaný.

22. Na základe uvedeného dospel správny súd k záveru, že správna žaloba nebola z dôvodov uvedených v žalobných bodoch správnej žaloby dôvodná, a preto ju podľa § 190 SSP zamietol. Správny súd nezistil ani dôvody na postup podľa § 195 a nasl. SSP.

III.

Konanie na kasačnom súde

23. Voči rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, ktorou namietal, že krajský súd porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

24. V podanej kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd nesprávne vyložil § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z., pričom poukázal na skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že by sťažovateľ bol s nariadením prezidenta PZ č. 7/2002 riadne oboznámený. V disciplinárnom konaní bolo povinnosťou žalovaného a prvostupňového orgánu túto skutočnosť preukázať.

25. Sťažovateľ namietal, že krajský súd dával sťažovateľovi za chybu, že mal povinnosť vyvodiť zodpovednosť voči podriadeným policajtom za porušenie povinnosti stanovených interným predpisom. Poukázal na to, že táto skutočnosť ani nebola predmetom disciplinárneho konania, s tým, že krajský súd vec nesprávne posúdil, keďže z § 50 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva fakultatívna možnosť nadriadených policajtov vyvodiť voči podriadeným policajtom disciplinárnu právomoc.

26. Sťažovateľ nesúhlasí s odôvodnením krajského súdu v bodoch 64 a 65 rozsudku o vznesenej námietke sťažovateľa voči nadriadenému M.. Q. O. a záverom krajského súdu, že do úvahy neprichádzala aplikácia § 31 ods. 1 a 2 Trestného poriadku a uvedené považuje za nesprávne právne posúdenie veci. Sťažovateľ poukázal, že i napriek tomu, že zákon č. 73/1998 Z. z. vo svojich ustanoveniach nerieši vylúčenie zamestnancov, je v záujme objektívnosti a nestrannosti, aby sa na úkonoch vo veciach služobného pomeru nezúčastňovali zamestnanci, u ktorých možno mať predpoklady zaujatosti. Sťažovateľ poukázal na znenie § 31 ods. 1 až 3 Trestného poriadku a uviedol, že podstatou aj pri analogickom použití citovaných ustanovení je, aby bola dôsledne dodržiavaná nestranná dvojstupňová kontrola meritórnych rozhodnutí správnych orgánov. Rozhodnutia správnych orgánov musia byť nie len objektívne a nestranné, ale takými sa zdať aj navonok, pričom v konaní bola zistená taká vada, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Právne závery o vylúčení zamestnancov a uplatnenia analógie legis, použitie Trestného poriadku vyplývajú z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/113/2015 zo dňa 14.10.2015 a sp. zn. 23S/114/2015 zo dňa 14.10.2015, na ktoré sťažovateľ v plnej miere odkázal.

27. Sťažovateľ ďalej namietal nesprávny výklad § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. v bode 53 až 58 napadnutého rozsudku krajského súdu, podľa ktorého v disciplinárnom konaní nie je možný výsluch svedkov. Sťažovateľ poukázal, že z § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci. Takýto dôkazný prostriedok je aj výsluch osoby/svedka, ktorý pripúšťa aj právne predpisy v SR ako správny poriadok a trestný poriadok a analogicky je možné postupovať podľa týchto predpisov. Uviedol, že ak sťažovateľ v priebehu disciplinárneho konania navrhoval vypočuť konkrétne osoby, M.. B., p. O. a p. K., bolo povinnosťou disciplinárneho orgánu, aby tieto osoby zabezpečil na výsluch a aby sťažovateľ mohol byť na ich výsluchu prítomný a klásť im otázky. O tom, že v rámci disciplinárneho konania je možné vykonať výsluch svedkov, konfrontácie svedčia rozhodnutia súdov Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/228/2013 z 10.04.2015, KS v Bratislave 6S/222/2013 z 24.04.2015, rozsudku NS SR sp. zn. 5Sžo/12/2012 z 29.11.2012 a ďalších.

28. Sťažovateľ ďalej namietal výklad krajského súdu k čl. 23 ods. 1 nariadenia prezidenta PZ č. 7/2002 v bodoch 41 až 45 o striktné stanovenej lehote jedného mesiaca na objasnenie priestupku. Sťažovateľ má za to, že ide o lehotu poriadkovú a informatívnu, v ktorej by sa objasňovanie priestupku malo, nie muselo skončiť. O predĺžení lehoty, ktorá nie je exaktne vymedzená, má rozhodovať nadriadený. Ak sa však táto žiadosť v priestupkových spisoch nenachádzala, sťažovateľ nemal o čom rozhodovať a navyše sa neuvádza, že mal rozhodovať písomne. Navyše v čl. 23 ods. 1 nariadenia č. 7/2002 sa uvádza, že predĺženie lehoty na objasnenie priestupkov nemôže presiahnuť obdobie dvoch rokov od spáchania priestupku, čím sa priamo zakotvuje, že na rozhodnutie o prípadnom predĺžení lehoty mal sťažovateľ obdobie od jedného mesiaca do dvoch rokov od spáchania priestupku. Tzv. niekoľkodňová nečinnosť žalobcu, aj napriek tomu, že na prípadné predĺženie lehoty na objasnenie priestupku bol limitovaný dvojročnou lehotou od spáchania priestupku, nemôže zakladať jeho disciplinárne previnenie.

29. Sťažovateľ ďalej zotrval na svojej námietke, ktorú uviedol v podanej žalobe, že nemá vedomosť, čo sa stalo s vedením disciplinárneho konania za ďalšie čiastkové skutky, keď v pôvodnom

disciplinárnom rozkaze č. 1 zo dňa 20.10.2017 mu bolo vytýkané pochybenie v siedmich priestupkových spisoch.

30. Sťažovateľ tiež zotrval na námietke o nedôslednej aplikácii § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. v zmysle ktorého sa pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliada aj na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností, pričom podľa sťažovateľa nie je zrejmé, ako žalovaný a prvostupňový orgán vyhodnotili jeho doterajšie plnenie služobných povinností za obdobie vyše 20 rokov, ktoré slúžil v PZ. Napadnuté rozhodnutie a prvostupňové rozhodnutie je tak neúplné, nepreskúmateľné a arbitrárne.

31. S poukazom na uvedené sťažnostné body sťažovateľ kasačnému súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušuje a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľ žiadal o priznanie trov kasačného konania.

32. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa uviedol, že sa s argumentáciou a právnym názorom sťažovateľa vyjadreným v kasačnej sťažnosti nestotožňuje a plne súhlasí s výrokom napadnutého rozsudku krajského súdu. Kasačnému súdu preto navrhol, aby podanú kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právne posúdenie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

33. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

34. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho správneho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.7.2023 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

V.

Aplikovaná právna úprava

35. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

36. Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z. z., služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

37. Podľa § 48 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt má právo na podmienky nevyhnutné na riadny výkon štátnej služby.

38. Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi

predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas.

39. Podľa § 49 zákona č. 73/1998 Z. z. nadriadený je povinný a) riadiť, organizovať, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených policajtov, b) zabezpečovať, aby podriadení policajti boli na výkon štátnej služby náležite vycvičení a vyškolení, c) vytvárať priaznivé podmienky na riadny výkon štátnej služby a podriadených policajtov viesť k služobnej disciplíne, d) oceňovať príkladné plnenie služobných povinností a navrhovať alebo vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností.

40. Podľa § 50 zákona č. 73/1998 Z. z. (Disciplinárna právomoc) nadriadení môžu podriadeným policajtom v rozsahu svojej právomoci udeľovať disciplinárne odmeny a ukladať disciplinárne opatrenia.

41. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

42. Podľa § 56 zákona č. 73/1998 Z. z. (1) pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Policajtovi musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. (2) Pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností.

43. Podľa § 57 zákona č. 73/1998 Z. z. za disciplinárne previnenie možno uložiť disciplinárne opatrenie len do dvoch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia.

44. Podľa § 60 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia vyhlasuje policajtovi nadriadený, ktorý o uložení disciplinárneho opatrenia rozhodol, alebo ním poverený iný nadriadený.

45. Podľa § 233 zákona č. 73/1998 Z. z. (1) oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. (2) Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

46. Podľa § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. (1) za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. (2) Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. (3) Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. (4) Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

47. Podľa § 241 ods. 1 až 3 zákona č. 73/1998 Z. z. (1) rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom. (2) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota. (3) V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

48. Podľa § 243 ods. 1 až 5 zákona č. 73/1998 Z. z. (1) Odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. (2) Odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania, a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej komisii, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak nemôže odvolací orgán rozhodnúť o odvolaní do 60 dní odo dňa podania odvolania, je povinný o tom policajta písomne vyrozumieť. (3) Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni. (4) Ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. (5) Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti oprávnenému orgánu, ktorý ho vydal, na nové prerokovanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; oprávnený orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

49. Podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z. z. sa na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem výkonu rozhodnutia.

50. Podľa čl. 1 Nariadenia prezidenta Policajného zboru o objasňovaní priestupkov a prejednávaní priestupkov v Policajnom zbore č. 7/2002 v znení neskorších zmien účelom tohto nariadenia je upraviť podrobnosti a jednotný postup útvarov Policajného zboru a príslušníkov Policajného zboru pri objasňovaní a prejednávaní priestupkov.

51. Podľa čl. 3 ods. 1 Nariadenia prezidenta PZ č. 7/2002 za správnosť, včasnosť a zákonnosť vykonávania úkonov, rozhodnutí a opatrení pri objasňovaní a prejednávaní priestupkov zodpovedá osobne policajt a v konaní o priestupkoch osobne poverený policajt.

52. Podľa čl. 3 ods. 2 Nariadenia prezidenta PZ č. 7/2002 postup policajtov pri objasňovaní a prejednávaní priestupkov riadi, organizuje a kontroluje funkcionár, ktorý je zodpovedný za úsek odhaľovania, objasňovania a prejednávaní priestupkov.

53. Podľa čl. 3 ods. 3 Nariadenia prezidenta PZ č. 7/2002 postup poverených policajtov v konaní o priestupkoch riadi, organizuje a kontroluje riaditeľ alebo vedúci správneho orgánu.

54. Podľa čl. 23 ods. 1 Nariadenia prezidenta PZ č. 7/2002 policajt skončí objasňovanie priestupku spravidla do jedného mesiaca odo dňa, keď sa o priestupku dozvedel. Ak policajt nemôže skončiť objasňovanie priestupku v určenej lehote, o jej predĺžení na základe písomnej a odôvodnenej žiadosti rozhoduje priamy nadriadený policajt, ktorý zároveň určí primeranú lehotu na skončenie objasňovania a túto vyznačí do predloženej žiadosti, ktorá bude založená v druhom výtlačku priestupkového spisu. Predĺženie lehoty objasňovania priestupku nesmie presiahnuť obdobie dvoch rokov od spáchania priestupku.

VI.

Právny názor kasačného súdu

55. Sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP].

56. Podľa § 440 ods. 2 SSP sa dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Kasačný súd poznamenáva, že kasačné námietky sťažovateľa sú skôr vyjadrením všeobecného nesúhlasu s posúdením veci krajským súdom.

57. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil nesprávny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny

predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z uvedeného vyplýva rozsah, ale i obsah dôvodov, ktoré musí sťažovateľ uplatniť. Nesprávne právne posúdenie veci môže byť dôvodom kasačnej sťažnosti len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

58. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami sťažovateľa uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, ktoré spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku krajského súdu, vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

59. Kasačný súd má za to, že krajský súd sa detailne vysporiadal s námietkami sťažovateľa v správnej žalobe a k nim zaujal správne právne závery. Kasačné námietky, ktoré boli v podstate reprodukciou jeho žalobných námietok, tak neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

60. Kasačný súd považuje námietku sťažovateľa o nesprávnom výklade § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. a absencii dôkazu o oboznámení sa s obsahom nariadenia prezidenta PZ č. 7/2002 za nedôvodnú. Ako správne uviedol krajský súd, ide iba o tvrdenie sťažovateľa, ktorý by mohlo svedčiť o disciplinárnom previnení jeho nadriadeného, čo nebolo predmetom konania. Zákon č. 73/1998 Z. z. však nepredpokladá, povinnosť nadriadeného viesť dôkazy o oboznámení svojich podriadených s internými predpismi. Táto námietka sťažovateľa sa javí ako účelová, predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že podriadení sťažovateľa postupovali v zmysle nariadenia č. 7/2002, keď v predmetných priestupkových spisoch predložili žiadosti o predĺženie lehoty. Navyše, podľa § 141 ods. 2 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. policajtov oboznamuje s internými predpismi ich nadriadený, z čoho pre kasačný súd vyplýva prezumpcia, že o obsahu interného predpisu mal sťažovateľ vedomosť.

61. K námietke sťažovateľa, ktorou namietal záver krajského súdu, že v konaní o disciplinárnom previnení príslušníka PZ nie je možné aplikovať § 31 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, kasačný súd uvádza, že na podporu svojho tvrdenia o aplikácii predmetných ustanovení Trestného poriadku sťažovateľ nepredložil kasačnému súdu žiadnu právnu úvahu. Svoju argumentáciu v podstatnom zhrnul na strane 4 a 5 kasačnej sťažnosti, z ktorej časť spočívala v citácii ustanovení § 31 ods. 1 až 3 Trestného poriadku. Jadrovou myšlienkou argumentácie boli nasledovné tvrdenia: „I napriek tomu, že zákon č. 73/1998 Z. z. vo svojich ustanoveniach nerieši výlučne zamestnancov alebo členov správneho orgánu, je v záujme objektívnosti a nestrannosti, počas konania aj pri rozhodovaní správnych orgánov vo veciach služobného pomeru policajtov sa vyžaduje, aby na týchto procesoch sa nezúčastňovali zamestnanci alebo členovia správneho orgánu, u ktorých možno mať predpoklady zaujatosti.“

62. Pri analógii práva (analógia iuris) - v prípade, keď sa pri riešení určitého prípadu nenájde ani podobná právna norma, postupuje orgán aplikácie práva podľa právneho poriadku ako celku, podľa všeobecných princípov, ktoré platia pre celý systém platného práva, prípadne podľa princípov daného alebo príbuzného odvetvia práva. Prihliada pritom na zmysel, či účel zákona (ratio legis). Vo verejnom práve je možnosť použitia analógie ojedinelá. Vyskytuje sa len tam, kde ju právo výslovne predpokladá. Analógia je vylúčená v odvetví správneho práva. (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf 41/2008). V správnom konaní správny orgán [...] postupom podľa ustanovení správneho poriadku, pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie je povinný pre nedostatok špeciálnej úpravy postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok) - rozsudok NS SR 7Asan/25/2017 z 27.11.2018. Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3Sžn/68/2004, 3Sž/85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008), ktorá je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne

delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému.

63. Sťažovateľ namietal zaujatosť O.. O., ktorý vydal napadnuté rozhodnutie žalovaného a zároveň vystupoval ako predseda poradnej komisie riaditeľa OR PZ v Revúcej. Najvyšší správny súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že úloha poradnej komisie v konaní o odvolaní je zakotvená v § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. - povinnosť obligatórneho predchádzajúceho prerokovania odvolania v poradnej komisii. Dôvody, na základe ktorých poradná komisia po prerokovaní zaujme svoje stanovisko k odvolaniu sa nemusia zhodovať s dôvodmi, z ktorých odvolací orgán o odvolaní rozhodne. Stanovisko poradnej komisie má len odporúčací charakter, pričom odvolací orgán nie je viazaný názorom senátu poradnej komisie. Pokiaľ sa sťažovateľ dovoľával analogickej aplikácie ustanovení § 31 Trestného poriadku, je nutné uviesť, že v rámci svojej argumentácie neuviedol (rešpektujúc dikciu ustanovenia § 31 ods. 1 Trestného poriadku) o aký druh pomeru by v prípade riaditeľa OR PZ v Revúcej O.. M.. Q. O. malo ísť. Z hľadiska aplikovateľnej právnej normy je právne významný vzťah osoby, a to buď: (i) k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď má osoba osobný záujem na určitom výsledku konania); (ii) k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade vzťahu osoby charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)]; (iii) k zástupcom účastníkov konania. Pomer k veci ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť predpokladá situáciu, keď konajúca osoba je právne zainteresovaná na výsledku konania. O pomere k účastníkovi alebo k zástupcovi ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezaujatosti možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch k účastníkom alebo k ich zástupcom. Nič z vyššie uvedeného nebolo zo strany sťažovateľa v kasačnej sťažnosti tvrdené. Pokiaľ sťažovateľ naznačoval zaujatosť O.. M.. Q. O. spočívajúcu v rozhodovaní riaditeľa OR PZ v Revúcej vo viacerých inštanciách, táto skutočnosť z obsahu spisu (a nakoniec ani z kasačnej sťažnosti nevyplývala). Ako už bolo skôr uvedené, úloha poradnej komisie v konaní o odvolaní je zakotvená v ustanovení § 243 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. pričom jej rola nie je inštančne subordinovaná; inými slovami, v prejednávanej veci rozhodol na „prvom stupni“ zástupca riaditeľa a súčasne riaditeľ odboru poriadkovej a dopravnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Revúcej O.. M.. O. E. a to disciplinárnym rozkazom č. 3 z 11. septembra 2019 a o odvolaní proti tomuto rozhodnutiu rozhodol riaditeľ OR PZ v Revúcej O.. M.. Q. O. napadnutým rozhodnutím. Z uvedeného je zrejma absencia tvrdeného personálneho medziinštančného presahu, ktorá by mohla viesť čo i len k zvažovaniu relevantnosti úvah naznačených v kasačnej sťažnosti.

64. Sťažovateľ ďalej namietal nesprávny výklad krajského súdu k § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. a jeho záver o nemožnosti výsluchu svedka M.. P. B.. Krajský súd správne poukázal na právo účastníka konania navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, ako aj povinnosť správneho orgánu pred uložením disciplinárneho opatrenia objektívne zistiť skutočný stav. Krajský súd uzavrel, že zákon č. 73/1998 Z. z. nezveruje disciplinárnemu orgánu právomoc predvolať alebo zabezpečiť fyzickú osobu na účel podania výpovede, ani povinnosť fyzickej osoby vypovedať ako svedok, ani oprávnenie účastníkovi konania klásť svedkom na ústnom pojednávaní otázky. Tento záver krajského súdu je s poukazom na absentujúcu zákonnú úpravu správny a nie je mu možné nič vytknúť. V konaniach vo veciach služobného pomeru môžu ako dôkaz slúžiť výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, tak ako demonštratívne ustanovuje § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. V ustanoveniach zákona však absentuje oprávnenie, ako získať predmetné výpovede. Je inou skutočnosťou zabezpečiť výpoveď príslušníka PZ a inou výpoveď fyzickej osoby, ktorej zákon neukladá žiadnu povinnosť dostaviť sa pred služobný úrad v konaniach vo veciach služobného pomeru príslušníka PZ.

65. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že pokiaľ navrhoval vypočutie svedkov M.. B. a podriadených policajtov O.. O. a p. K., bolo povinnosťou orgánu verejnej správy vedúceho disciplinárne konanie voči sťažovateľovi, aby zabezpečil tieto osoby na výsluch a aby umožnil sťažovateľovi byť prítomný na týchto výsluchoch a klásť svedkom otázky. Takéto tvrdenie sťažovateľa však nemá oporu v právnych predpisoch. V zmysle § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. je účastník konania oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy a v zmysle § 56 ods. 1.

musí byť policajtom pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. Uvedenému oprávneniu účastníka konania však neprislúcha žiadna povinnosť disciplinárneho orgánu vykonať navrhovaný dôkaz. Disciplinárny orgán je pred uložením disciplinárneho opatrenia povinný objektívne zistiť skutočný stav (§ 56 ods. 1) a vydať rozhodnutie, ktoré vychádza zo skutočného stavu veci (§ 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.). Z uvedeného vyplýva, že je na zvážení konajúceho orgánu, ktorý dôkaz sa rozhodne vykonať v záujme zistenia materiálnej pravdy.

66. Kasačný súd len pre úplnosť dodáva, že výpovede p. O. a p. K. boli v konaní zaobstarané, avšak nevyplývali z nich žiadne skutočnosti či už v prospech alebo neprospech sťažovateľa, keďže uviedli, že si na dotazované okolnosti nepamätajú. Kasačný súd zdôrazňuje, že skutkový stav, z ktorého žalovaný a prvostupňový orgán vyvodili záver o jeho disciplinárnom previnení, bol zistený kontrolou priestupkových spisov č. ORPZ-RAOPDP61-44/2017-P, č. ORPZ-RA-OPDP61-50/2017-P, č. ORPZ-RA-OPDP61-51/2017-P. Skutkový stav teda nebol sporný, ako v konaniach, na ktoré poukázal v kasačnej sťažnosti.

67. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na názor kasačného súdu v 4Asan/15/2020 z 02.02.2022, podľa ktorého „zákon explicitne neustanovuje za dôkaz výsluch svedka, ako je tomu v § 34 ods. 2 a § 35 správneho poriadku, ale hovorí o výpovedi a vyjadrení. Pod takýmito pojmami možno preto akceptovať aj zaznamenanie výpovede svedkov vo formálnej podobe úradných záznamov. (...) Samotná skutočnosť, že sťažovateľ nebol prítomný pri daných výpovediach, neznamená bez ďalšieho, že došlo k zásahu do jeho procesných práv. Zákon č. 73/1998 Z. z. totiž správne orgánu nestanovuje povinnosť zabezpečiť prítomnosť účastníka konania na danom úkone. Implicitne možno uvažovať nad tým, že opakovaný výsluch svedka, resp. konfrontácia vrátane pripustenia otázok účastníka konania by boli namieste v prípade „nejasnej“ dôkaznej situácie, resp. existencie rozporov medzi jednotlivými dôkazmi.“

68. Sťažovateľ ďalej namietal záver krajského súdu o striktno stanovenej lehote jedného mesiaca na objasnenie priestupku. Sťažovateľ má za to, že ide o lehotu poriadkovú a informatívnu, v ktorej by sa objasňovanie priestupku malo, nie muselo skončiť. O predĺžení lehoty, ktorá nie je exaktne vymedzená, má rozhodovať nadriadený o prípadnom predĺžení lehoty mal sťažovateľ obdobie od jedného mesiaca do dvoch rokov od spáchania priestupku. Podľa čl. 23 ods. 1 nariadenia č. 7/2002 policajt skončí objasňovanie priestupku spravidla do jedného mesiaca odo dňa, keď sa o priestupku dozvedel. Ak policajt nemôže skončiť objasňovanie priestupku v určenej lehote, o jej predĺžení na základe písomnej a odôvodnenej žiadosti rozhoduje priamy nadriadený policajta, ktorý zároveň určí primeranú lehotu na skončenie objasňovania a túto vyznačí do predloženej žiadosti, ktorá bude založená v druhom výtláčku priestupkového spisu. Predĺženie lehoty objasňovania priestupku nesmie presiahnuť obdobie dvoch rokov od spáchania priestupku. Kasačný súd sa s výkladom sťažovateľa o čase na rozhodnutie o predĺžení lehoty nemôže stotožniť a poukazuje na povinnosť policajta podľa § 47 ods. 3 písm. a) a b) svedomito plniť úlohy, ktoré mu vyplývajú z právnych predpisov a vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas. Výklad, ktorý ponúka sťažovateľ, že o predĺžení lehoty na objasnenie priestupku je možné rozhodnúť do dvoch rokov od spáchania priestupku, naráža na § 20 zákona o priestupkoch, ktorý upravuje zánik zodpovednosti za priestupok ak od jeho spáchania uplynuli dva roky. Lehota spravidla jedného mesiaca je lehotou procesnou a jej prípadné nedodržanie nemá za následok zánik zodpovednosti za spáchanie priestupku, avšak ak nie je možné priestupok objasniť v uvedenej lehote, je policajt povinný požiadať o jej predĺženie. Žiadosť o predĺženie lehoty musí byť písomná a odôvodnená, pričom v prípade, že nadriadený vyhovie tejto žiadosti, vyznačí v nej novú určenú lehotu na objasnenie priestupku, čo v predmetných priestupkových spisoch sťažovateľ bezpochyby nevykonal a ani to v podanej kasačnej sťažnosti a správnej žalobe nespochybňoval. Ak by sa aj v predmetných spisoch nenachádzali žiadosti o predĺženie lehoty na objasnenie priestupku, nezbavuje to sťažovateľa jeho povinnosti ako nadriadeného riadiť a kontrolovať činnosť podriadených policajtov.

69. Najvyšší správny súd vyhodnotil ako bezpredmetné aj ďalšie námietky sťažovateľa, ako námietku, že nevie, čo sa stalo s jeho ďalšími čiastkovými disciplinárnymi previneniami. Sťažovateľ v podanej

kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Úlohou kasačného súdu a ani súdu správneho nie je skúmať, či vyhladávať, čo sa stalo s jeho inými disciplinárnymi previneniami, pretože predmet súdneho prieskumu bol jasne vymedzený žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného a prvostupňového orgánu, ktorý sťažovateľovi uložil disciplinárne opatrenie za porušenie povinnosti v troch priestupkových spisoch: ORPZ-RAOPDP61-44/2017-P, ORPZ-RA-OPDP61-50/2017-P, ORPZ-RA-OPDP61-51/2017-P.

70. Za bezpredmetnú považuje kasačný súd aj námietku sťažovateľa o nedôslednej aplikácii § 56 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pretože z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako zohľadnil žalovaný a prvostupňový orgán jeho vyše 20 ročné pôsobenie v PZ. Sťažovateľovi bolo disciplinárnym rozkazom uložené písomné pokarhanie ako najmiernejšie disciplinárne opatrenie podľa § 53 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia bral žalovaný a prvostupňový orgán do úvahy skutočnosť, že pochybenie bolo zistené vo viacerých priestupkových spisoch a dôležitosť kontrolnej činnosti nadriadeného, ale na druhej strane nenáročný charakter rozhodovania o predĺžení lehoty. Pri ukladaní disciplinárneho opatrenia bolo ďalej prihliadnuté na skutočnosť, že k disciplinárnemu previneniu došlo v roku 2017 a sťažovateľ doposiaľ pristupoval zodpovedne k plneniu služobných povinností. Z napadnutých rozhodnutí je dostatočne zrejmá a zrozumiteľná úvaha disciplinárneho orgánu pri ukladaní disciplinárneho opatrenia.

71. Na základe vyššie uvedeného kasačný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší správny súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

72. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S. s. p.

73. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.